

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121011202
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121011202.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na neverejnom zasadnutí konanom dňa 18.10.2022, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 3T/60/2021 zo dňa 17.05.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec obž. A. B., nar. XX.X.XXXX vo Vranove nad Topľou, trvale bytom C., D. X, t. č. ÚVV a ÚVTOS v Prešove, trestne stíhaného pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa

§ 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- dňa 08.02.2021 v čase okolo 09.08 hod. vedľa pavilónu s oddelením pre dlhodobo chorých na Sládkovičovej ulici v Prešove po tom, čo príslušníci Mestskej polície Prešov v zložení E. F. a C. B. vykonávajúci hliadkovú službu dokumentovali viaceré priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, vodiac E. F., ako dokumentuje priestupok stojac pred jeho osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Octavia, ev. č. C. XXXEB, pristúpil k svojmu motorovému vozidlu, ktoré v tom čase stálo v zákaze zastavenia, na otázku C. B., či je vodič, odpovedal, že áno, preto bol vyzvaný, aby predložil doklad totožnosti, čo nerešpektoval, sadol do vozidla na miesto vodiča aj napriek tomu, že v otvorených dverách na strane vodiča stál C. B., naštartoval a začal sa pohýnať s motorovým vozidlom dopredu s tým odôvodnením, že ide preparkovať, avšak v tom čase narazil prednou pravou časťou vozidla do lýtky a oblasti zadného kolena ľavej nohy E. F., ktorý v tom čase stál chrbtom, nakoľko dokumentoval iný priestupok, pričom po náraze ho E. F. a C. B. začali vyzývať, aby zastavil motorové vozidlo, no tieto výzvy nerešpektoval a z miesta odišiel,

p o s t u p u j e Okresnému úradu Prešov, ktorý by ju mal prejednať ako priestupok.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora pre skutok kvalifikovaný ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- dňa 08.02.2021 v čase okolo 09.08 hod. vedľa pavilónu s oddelením pre dlhodobo chorých na Sládkovičovej ulici v Prešove po tom, čo príslušníci Mestskej polície Prešov v zložení E. F. a C. B. vykonávajúci hliadkovú službu dokumentovali viaceré priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, vodiac E. F., ako dokumentuje priestupok stojac pred jeho osobným motorovým vozidlom zn. Škoda Octavia, ev. č. C. XXXEB, pristúpil k svojmu motorovému vozidlu, ktoré v tom čase stálo v

zákaze zastavenia, na otázku C. B., či je vodič, odpovedal, že áno, preto bol vyzvaný, aby predložil doklad totožnosti, čo nerešpektoval, sadol do vozidla na miesto vodiča aj napriek tomu, že v otvorených dverách na strane vodiča stál C. B., naštartoval a začal sa pohýnať s motorovým vozidlom dopredu s tým odôvodnením, že ide preparkovať, avšak v tom čase narazil prednou pravou časťou vozidla do lýtka a oblasti zadného kolena ľavej nohy E. F., ktorý v tom čase stál chrbtom, nakoľko dokumentoval iný priestupok, pričom po náraze ho E. F. a C. B. začali vyzývať, aby zastavil motorové vozidlo, no tieto výzvy nerešpektoval a z miesta odišiel,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal, ihneď po jeho vyhlásení, okresný prokurátor odvolanie, ktoré následne aj písomne odôvodnil. Je toho názoru, že obžalovaný sa skutku dopustil tým spôsobom, ako je to uvedené v obžalobnom návrhu, pričom konal v nepriamom úmysle. Obžalovaný potvrdil, že sa mu mestskí policajti pokúšali zabrániť v odchode tým, že stáli v otvorených dverách jeho auta, čo samo o sebe bolo nebezpečnou situáciou, a svedčí o jeho snahe odísť a nevyčkáť, kým priestupok bude objasnený. Taktiež uviedol, že za ním mestskí policajti kričali, keď z miesta odchádzal, pričom mal pocit, že jeden mu chcel ešte zabrániť v odchode, ale od toho upustil. Neobstojí teda argumentácia, že chcel, aby bol predvolaný na prejednanie priestupku, ktorý považoval za zadokumentovaný. Zo správania mestských policajtov bolo zrejmé, že v objasňovaní priestupku chceli pokračovať. Obžalovaný napriek očividnému nesúhlasu mestských policajtov po tom, čo sa dopustil priestupku, svojvoľne odišiel, pričom nie je uveriteľná jeho obrana, že sa vráti na miesto činu neskôr po zariadení vlastných záležitostí, lebo to by znamenalo, že očakával, že mestskí policajti budú, kedykoľvek sa vráti na miesto činu, stále v areáli nemocnice čakať na jeho vysvetlenie. Vyššie uvedené argumenty a dôvody tak podľa prokurátora oslabujú dôveryhodnosť výpovede obžalovaného, že všetko čo sa stalo, nebolo tak, ako sa mu kladie za vinu. Zároveň podľa odvolateľa nič z nasledovného správania obžalovaného nenasvedčuje, že sa neskrýval, a že sa mal v úmysle vrátiť, keďže až po upozornení kamaráta, že ho hľadá polícia, oznámil, kde sa nachádza. Obžalovaný sa chcel vyhnúť objasňovaniu svojho priestupku, nerešpektoval výzvy mestských policajtov, pričom v snahe rýchlo odísť ich viackrát ohrozil - už aj tým, že sa pohol motorovým vozidlom, aj keď dvere na strane vodiča boli otvorené a oni v nich stáli, a tak len náhodou nedošlo k ujme na zdraví už vtedy. Zároveň mal vedomosť o nepriaznivom počasí a poľadovici. Bol teda uzročený s následkom, ktorý môže nastať, a teda konal v nepriamom úmysle. Súd uvádza, že hranica medzi vedomou nedbanlivosťou a nepriamym úmyslom je tenká, ale priklonil sa v prospech obžalovaného, pričom práve okolnosti celého prípadu a správanie sa obžalovaného svedčia podľa odvolateľa o tom, že sa opakovane pokúšal opustiť miesto, ohroziac mestských policajtov opakovane, pričom po celý čas nerešpektoval mestských policajtov, ktorí jasne dávali najavo, že vec nie je uzavretá. Aj napriek uvedenému si „vynútil“ odchod z miesta činu aj za cenu toho, že narazí do príslušníka mestskej polície. Rovnako tak správanie sa obžalovaného po skutku - ušiel z miesta činu, hoc vedel, že narazil do mestskeho policajta (sám potvrdil, že poškodený zvolal, „či ho chce zraziť“, a následne, „že ho zrazil“) nasvedčuje podľa prokurátora, že konal v nepriamom úmysle. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a uložil Okresnému súdu Prešov, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

Na podklade odvolania okresného prokurátora krajský súd preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a dospel k záveru, že podané odvolanie je čiastočne dôvodné.

V prvom rade krajský súd zistil, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie tak, ako to predpokladá ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku. Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol dôkazy, ktoré boli v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané, pričom uviedol aj ako dôkazy vyhodnotil a akými úvahami sa spravoval, keď dospel k záveru prezentovanému vo výroku svojho rozhodnutia.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd k záveru, že skutok kladený obžalovanému za vinu sa stal, avšak nie je trestným činom, dospel v podstate na základe zistenia, podľa ktorého sa obžalovaný iba snažil vyparkovať z radu zaparkovaných áut, keď narazil do nohy jedného z príslušníkov Mestskej polície Prešov. Došlo k tomu len preto, že v rozrušení spôsobenom situáciou sa obžalovaný nepresvedčil či má dostatočný priestor na manévrovanie so svojím vozidlom tak, aby ním nikoho v jeho tesnej blízkosti neohrozil. V žiadnej zo zistených skutočností súd prvého stupňa nevidel

úmysel obžalovaného ublížiť mestským policajtom pri dokumentovaní a riešení priestupku, ale len jeho nedbanlivosť. Predovšetkým z tohto dôvodu obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Hoci nie so všetkými uvedenými úvahami súdu prvého stupňa je možné súhlasiť, tak aj podľa odvolacieho súdu žalovaný skutok nie je trestným činom pre chýbajúcu subjektívnu stránku.

V prvom rade však aj podľa odvolacieho súdu závery súdu prvého stupňa, podľa ktorých sa skutok stal a spáchal ho obžalovaný, sú správne a zodpovedajú vykonaným dôkazom. V tomto smere preto odvolací súd poukazuje v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ale ide o právne úvahy, považuje odvolací súd najprv vo všeobecnosti uviesť, že trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona sa dopustí ten, kto použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Skutok sa posúdi tiež podľa § 323 ods. 2 písm. c) Tr. zákona v spojení s § 138 písm. a) Tr. zákona, ak páchatel spácha uvedený čin so zbraňou.

Z toho, ako je v ust. § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona vymedzená subjektívna stránka trestného činu, vyplýva, že konanie páchatela, ktoré spočíva v použití násilia, musí byť vedené úmyslom ovplyvniť výkon právomoci verejného činiteľa, a že úmysel páchatela musí zahŕňať tiež použitie násilia. Vo vzťahu k okolnosti podmieňujúcej ustanovenie § 323 ods. 2 písm. c) Tr. zákona v spojení s § 138 písm. a) Tr. zákona je tiež potrebný úmysel, pretože páchatel pomocou zbrane ovplyvňuje správanie poškodeného.

Naplnenie subjektívnej stránky uvedeného trestného činu pritom vyžaduje úmysel priamy [§ 15 písm. a) Tr. zákona], pretože páchatel koná s cieľom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa tak, aby napadnutý verejný činiteľ buď svoju právomoc vôbec nevykonával, alebo ju vykonával inak, než ju zamýšľal vykonať predtým, ako došlo k použitiu násilia. K naplneniu znaku násilia sa nevyžaduje, aby páchatel spôsobil ujmu na zdraví (podobne uznesenie NS ČR sp. zn. 8Tdo/148/2017). Ak má totiž páchatel sledovať konkrétny účel, nemôže obstať záver, že postačí jeho uzrozumenie s následkom ako znakom základnej skutkovej podstaty.

Trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona je dokonaný už použitím násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, t. j. použitím fyzickej sily ako prostriedku na pôsobenie na vôľu verejného činiteľa, bez toho, aby došlo k ujme na zdraví.

Z uvedeného teda vyplýva, že pre naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona nestačí použitie násilia proti verejnému činiteľovi, ale súčasne sa vyžaduje, aby násilie bolo použité ako prostriedok na pôsobenie na vôľu verejného činiteľa, aby nevykonával svoju právomoc tak, ako chcel.

V predmetnej veci podľa vykonaných dôkazov obžalovaný, pri manévrovaní s vozidlom v snahe vyparkovať ho spomedzi dvoch iných vozidiel, vozidlom narazil do zadnej časti lýtka ľavej nohy poškodeného mestského policajta E. F.. Poškodený v tom čase stál k vozidlu obžalovaného chrbtom, pretože vykonával dokumentáciu priestupku vozidla stojaceho pred vozidlom obžalovaného. Priestupok obžalovaného spočívajúci v porušení zákazu stáť s vozidlom objasňoval ďalší mestský policajt C. B., ktorý opakovane vyzýval obžalovaného na predloženie dokladu totožnosti, ktorý však výzve bezdôvodne nevyhovel, ale snažil sa vozidlo vyparkovať a utiecť a zmariť tak riadne objasnenie jeho priestupku.

Je teda zrejmé, že úmysel obžalovaného smeroval k tomu, aby sa mu podarilo utiecť pred objasnením jeho priestupku, ktoré vykonával C. B.. Obžalovaný tak nemal dôvod voči poškodenému E. F. použiť násilie v úmysle pôsobiť na výkon jeho právomoci, pretože ten v tom čase voči nemu svoju právomoc nevykonával, v úteku obžalovanému nebránil a ani jeho konaniu pozornosť nevenoval. Práve z tohto dôvodu aj stál k vozidlu obžalovaného chrbtom a nemohol reagovať na manévrovanie obžalovaného s vozidlom.

Za tohto stavu nie je možné dospieť k takému záveru, že obžalovaný použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Nie je totiž racionálnou a logickou úvaha, že obžalovaný s vozidlom narazil do poškodeného E. F. s takým cieľom, aby mu znemožnil alebo sťažil vykonať objasňovanie priestupku vodiča vozidla stojaceho pred vozidlom obžalovaného.

Vo vzťahu k druhému z mestských policajtov C. B. obžalovaný násilie nepoužil, len jeho výzvu na predloženie dokladu totožnosti ignoroval. C. B. stál z bočnej strany vozidla, keď obžalovaný prišiel, vozidlo odomkol, nasadol do neho, naštartoval a aj s otvorenými dverami začal chodiť dopredu a dozadu za účelom vyparkovania vozidla, ale obžalovaný na neho s vozidlom nesmeroval.

Chýbajúcemu úmyslu použiť násilie na pôsobenie na výkon právomoci verejného činiteľa zodpovedá aj nízka intenzita použitého násillia, keď náraz vozidlom do E. F. bol jednorazový a natoľko slabý, že ani napriek poľadovici poškodený po náraze nespadol (poškodený silu nárazu prirovnal ku kopnutiu na futbale). Aj z tejto okolnosti je tak logickejšie vysvetlenie, že dôvodom nárazu vozidla do poškodeného bola vodičská chyba obžalovaného a nie úmysel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa.

Je tak potrebné súhlasiť s prvostupňovým súdom, že síce skutok sa stal, ale pre chýbajúcu subjektívnu stránku nie je trestným činom.

Prvostupňový súd však prehliadol, že aj keď žalovaný skutok nie je trestným činom, tak iný orgán by ho mohol prejednať ako priestupok proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, pretože obžalovaný neuposlúchol výzvu verejného činiteľa pri výkone jeho právomoci. Keďže v zmysle § 20 ods. 2 Zákona o priestupkoch dvojročná prekluzívna lehota pri priestupku počas trestného stíhania vedeného pre ten istý skutok neplynie, tak oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku v čase rozhodovania okresným súdom a ani v čase rozhodovania krajským súdom do úvahy neprichádzalo.

Podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku súd postúpi vec inému orgánu, ak zistí, že nejde o trestný čin, ale žalovaný skutok by mal iný orgán prejednať ako priestupok, služobné previnenie alebo disciplinárne previnenie, o ktorých je tento orgán príslušný rozhodovať.

Keďže v danom prípade je zjavné, že síce žalovaný skutok nie je trestným činom, ale iný orgán by ho mohol prejednať ako priestupok, krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku zrušil a podľa § 280 ods. 2 Tr. poriadku trestnú vec obž. A. B. postúpil Okresnému úradu Prešov, ktorý by ju mal prejednať ako priestupok.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.